

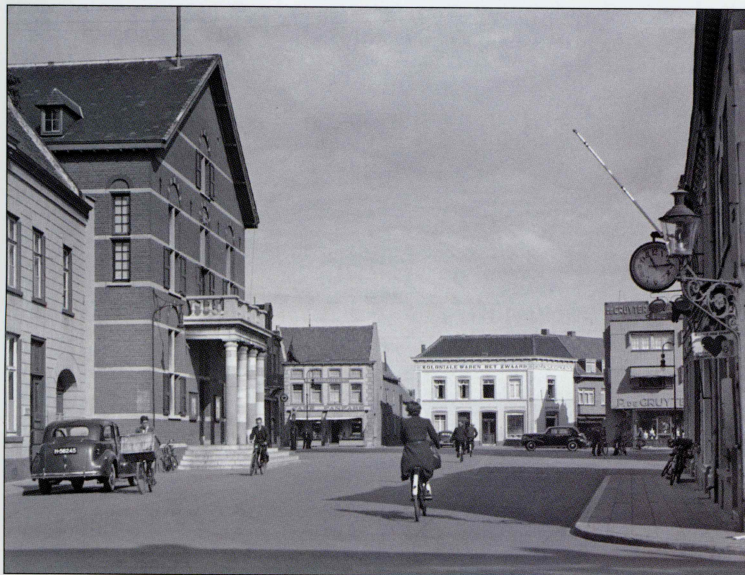
Maandag wasdag IN WEERT

Met *Het glazen album van Limburg* komen de jaren dertig tot leven. Harry Linskens (1932) was verrast toen hij de krant op een zaterdagmorgen opensloeg en deze romantische opname zag van Weert, het stadje waar zijn jeugd ligt en waar hij tot zijn zeventiende woonde. In het huis met de reclameborden werd zijn vader op 18 augustus 1886 geboren. Om drie uur 's nachts volgens de geboorteakte. Tien jaar later verhuisde de familie Linskens naar nieuwbouw op de hoek van Langstraat en Paradijsstraat. Harry Linskens: „Ik herinner me nog goed de verhalen erover die vroeger in de familie werden verteld. Hoe mijn grootmoeder met mijn vader aan het handje met een kan bier naar de bouw ging om de bouwvakkers te trakteren, omdat het hoogste punt was

bereikt. Op de nok stond de meiboom. Mijn grootouders begonnen er een azijnfabriek. Toen mijn ouders trouwden, stond in de huwelijksakte dat mijn vader azijnfabrikant was. Enige tijd later is de azijnfabriek gesloten en openden mijn ouders een kantoorboekhandel annex drukkerij. In 1929 heeft mijn vader de operette *De Rogstekers* van Weert geschreven. Maar dat is natuurlijk van voor mijn tijd, want ik was het jongste kind thuis. De foto is gemaakt op de Kasteelse-Wal tegenover de snoepwinkel van Mieke Betje. Daar kochten we snoep. Een karamel van een cent, dropveters, toverballen en *snuif*, zoute poeder. Dat dipte je met een natte vingertop. De mevrouw die op het steigertje de was spoelt, is niet Mieke Betje. Mijn oudste zus vermoedt dat het

een van de dames Maes is. Die woonden er ook. Ik was zes toen de foto werd gemaakt.”

Aan de kasteelgracht bewaart Harry Linskens mooie herinneringen: „Af en toe kwamen bij ons neefjes en nichtjes uit 's-Hertogenbosch op bezoek. Moeder gaf ons dan oud brood om de eendjes te voeren. Als kinderen beleefden we er veel plezier aan. Onze ouders hadden ons wel ingeprent voorzichtig te zijn aan de waterkant. 's Winters werd er op de kasteelgracht geschaatst. We hadden thuis een Mechelse tafel en schilderijen van het kasteel. Die hadden mijn ouders gekocht uit de boedel van de familie De Steurs. In mijn jeugd woonde de familie Scheiman op het kasteel. Rechts op de foto is het huis van Wolter. Ze

Weert – Markt met raadhuis 19 september 1939

Weert – De groote sleepboot 22 augustus 1935

Weert – Rond het witte kasteeltje: wasschen in de slotgracht 27 april 1938

verkochten groenten en fruit. De Mop werden ze genoemd. Later is op deze plek alles veranderd. De panden zijn gesloopt, de bomen omgezaagd. Op de plaats waar het geboortehuis van mijn vader heeft gestaan, bouwde De Mop een nieuwe winkel, het in Weert zeer bekende Fruithuis. Wat er nu is, weet ik niet, want ik ben al een tijdje niet meer op deze plek geweest.”

Het is het herinnerde Weert, het Weert van toen hij nog een korte broek droeg, dat Linskens koestert: „Weert was een nijver stadje met veel bedrijven en bedrijfjes. Zo was er een grote brouwerij. De Sint-Martinuskerk was voor ons belangrijk. Ik ben er gedoopt en heb er de eerste communie, het vormsel en de plechtige communie gedaan. Mijn broer en zussen zijn er getrouwd. Het was en

is een prachtige kerk. De beelden, schilderijen en het hoogaltaar zijn echte kunstwerken. Bij het beeld van Onze Lieve Vrouw gingen we altijd een kaarsje opsteken. Dat doen we nog steeds als we in Weert zijn. Aan mijn eerste communie bewaar ik nog herinneringen. Dat komt omdat ik een grote bliken speelgoedauto met caravan cadeau kreeg. Ik vond er niets aan. Op de dag van de communie hadden we thuis een diner voor twintig of dertig familieleden en kennissen. Mijn moeder had een bekende kookster uit Weert in de arm genomen, Marie Knapen. Daags tevoren begon ze met de voorbereidingen, op de dag van de communie zelf was ze natuurlijk ook uren in de weer. Mijn moeder hield alle uitgaven voor het huishouden nauwkeurig bij in een kasboekje. Dat bewaar ik nog en daarom weet ik precies wat Marie Knapen heeft gekregen

voor het diner: zes gulden. Het was een flink bedrag in 1939.”

Wil van Geldorp (1937) is in het huis met de reclameborden geboren. Een van de schilderen staat in zijn geheugen gegrift. Het is de welbekende reclame van RVS verzekering met de man en dame op leeftijd met een hondje. Zij draagt een parasol met een rand van kwastjes, hij is getooid met een hoge hoed en wijst met zijn wandelstok in de lucht. Het hondje lijkt geïnteresseerd in een soortgenoot. Zoals waakzame hondjes dat altijd zijn. Wil van Geldorp: „Mijn ouders, Jan en Iena van Geldorp zijn er in 1936 gaan wonen. Ik werd een jaar later geboren als eerste kind. Mieke Betje was een snoepwinkel van twee dames. Ze werkten ook voor de broeders van kostschool Sint-Louis. Ze schilden aardappels en maakten de groenten schoon. De huizen rechts op de foto kwamen uit op de Oelemarkt, daar was vroeger een maal per week varkensmarkt.”

Wij die leven in het tijdperk van de wasmachine en de wasdroger, kunnen ons nauwelijks een voorstelling maken van de enorme inspanning die het kostte om de was te doen. Harry Linskens: „Maandag was wasdag, maar het begon eigenlijk al op zaterdag als de was in de tobbe in de week werd gezet. De witte was werd gekookt in de wasketel en vervolgens geschrobd op het wasbord, uitgespoeld, door de wringer gehaald en opgehangen om te drogen. Bij goed weer hing het buiten aan de lijn, maar 's winters of als het regende, droogde het op zolder. Het schone en droge wasgoed werd nagekeken of het nog gerepareerd moest worden en werd tot slot gemangeld of gestreken. Het bonte goed werd bij een lagere temperatuur gewassen.” Dat vroeger alles beter was, is gauw gezegd. Maar voor de wasdag in de tijd van *Het glazen album van Limburg* gaat dit adagium in ieder geval niet op.

Nederweert — In de tredmolen 5 juli 1938

Nederweert — Dorpsstraat met toren van de parochiekerk 6 januari 1933

Nederweert — De aardige kapel van O.L.Vrouw van altijddurende Bijstand ca. 1930

Nederweert — Hoekje bij het raadhuis 6 januari 1933

Leveroy — De stijlvolle R.K. Kerk van Leveroy ca. 1930

Baexem — Het nieuwe raadhuis 1 juni 1938

Stramproy — De aardige windmolen ca. 1930